

[Knud Kristensen.]

ikke det skulde være Tegn paa, at saglige Argumenter imod denne Lov fuldstændig savnes?

Det eneste, man har, er Skældsord og Øgenavne; „Tugthusloven“ har man kaldt den, og det skulde vel henvise til, at der i denne Lov var indsat Straffebestemmelser. Jeg spørger den højtærede Handelsminister: Er det ikke forbundet med Straf at overtræde Valutaloven? Vil det ikke blive forbundet med Straf at overtræde den Lov, som den højtærede Justitsminister lige har forelagt Forslag om, hvis den bliver vedtaget? Det forekommer mig, at der er ret omfattende og ret strenge Straffebestemmelser ogsaa i det Lovforslag, og jeg spørger i det hele taget: Er der nogen Lov her i Landet, som det ikke er forbundet med Straf at overtræde? Med hvilken Berettigelse kalder man da en Lov for en Tugthuslov, fordi der ogsaa i den er Straffebestemmelser for Overtrædelser?

Saglige Argumenter, Paavisning af, hvor uheldigt den har virket, det er der intet af, ikke saa meget, som der kan ligge bag paa en Haand. Men det er maaske et Fingerpeg, dette her. Det er jo det første Lovforslag, som Regeringen lader behandle her i Tinget efter Finanslovsforslaget, efter at den har vundet Flertal ogsaa i Landstinget. Den har udtalt sin Forhandlingsvilje over for Oppositionen. Den har understreget, at det var de saglige Argumenter, som nu vilde blive afgørende. Er der her et Fingerpeg om, at de saglige Argumenter, vi vil blive mødt med fra den Side, er Skældsord og Øgenavne, for saa, siger jeg, er det en ejendommelig Form for saglige Argumenter, man har ment at skulle bringe i Marken.

Hvad nu de Radikales Stilling angaar, var deres Standpunkt, da vi forhandlede i sin Tid og Loven blev vedtaget, det, at Sagen var ikke moden til Løsning, der skulde en Undersøgelse til; der var et Spørgsmaal her, som det var af stor Vigtighed at faa lovgivet om, men det Lovforslag, som af den daværende Regering var fremsat, kunde ikke benyttes, ikke engang som Forhandlingsgrundlag; nej, der skulde en Undersøgelse til, for at der kunde komme et brugbart Forslag; for at der var et Problem her, at der var en Sag, der skulde løses, det var det radikale Venstre ikke i Tvivl om.

Hvordan har de nu benyttet den mellemliggende Tid, de 7—8 Aar, der er gaaet, siden Loven kom, til at undersøge Sagen nøjere? Jeg har ikke bragt i Erfaring, at de nu stiller Forslag om en Undersøgelse, jeg

har heller ikke mærket noget til, at de i hele dette Tidsrum har begæret en saadan Undersøgelse optaget, skønt de er Medlemmer af en Regering, som de siger de har en forfærdelig Indflydelse paa. De fik i sin Tid Socialdemokraterne til at stemme for deres Ændringsforslag. Hvad skulde være mere rimeligt, end at de, da Regeringspartierne fik den fulde Magt og kunde nedsætte saa mange Kommissioner og Undersøgelsesudvalg, som de vilde, saa havde taget fat paa Arbejdet? Endnu har de i hvert Fald ikke meldt sig.

For mig er dette ikke nogen Overraskelse, for jeg var fuldstændig klar over — og det sagde jeg ogsaa dengang —, at naar de Radikale stillede et saadant Forslag, var det ikke af Interesse for Sagen, men det var en ren og skær taktisk Manøvre for at sylte Sagen, og Partiets Stilling i den efterfølgende Tid viser til fulde, at mit Syn i den Henseende var rigtigt. Nu da de kan blive af med Loven, skal de ikke have nogen Undersøgelse, saa skal de ikke have skabt et Grundlag for en Lovgivning paa disse Omraader. Nej, dengang de muligvis kunde opnaa at forplumre og forhindre Sagens Gennemførelse, var de saa ivrige for Undersøgelsen, at der var næsten ingen Ende paa det. Den nuværende højtærede Udenrigsminister, det daværende ærede Medlem Hr. P. Munch, var jo Ordfører ved denne Lejlighed og for denne Manøvre.

Vor Stilling til denne Sag er, at det Forslag, som da blev gennemført, og den Lov, som vi nu har, har vi aldrig paastaet var fuldkommen. Vi var klar over, at der muligvis nok kunde trænges til en Forandring og en Forbedring deraf, men det var jo et forholdsvis nyt Omraade, der skulde tages Hensyn til flere Sider for at faa gjort en Begyndelse paa en Lovgivning. Derfor har vi aldrig paastaet, at denne Lov var en fuldkommen Lov, men vi var villige og er villige til at forhandle om en bedre Formulering af den, saa at den maaske kan blive klarere og maaske bedre kan ramme de Tilfælde, som det er Hensigten og Formaalet at ramme gennem disse Bestemmelser; men at det er et Princip, og et vigtigt Princip, som det er nyttigt for Samfundet at bygge videre paa, derom føler vi os overbevist.

Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Hauge) omtalte en Del af Lovens Bestemmelser og kunde ikke forstaa noget af det. Det kunde de Herrer heller ikke dengang, da vi forhandlede om Lovforslaget. Det var et staaende Emne, at det var uforstaaeligt; i hvert Fald kunde